

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főter 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft.
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schwarz Sándor könyvkereskedése, hová az előfi-
zetési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Musca forensis.

— Tanulmány az élősdiek világából. —

Tulajdonképpen ilyen állatot természettudósaink nem is ismernek, mert a „házi legyet“ musca domestica-nak hívják.

Megöngedem, hogy szaktudományi szempontból igazuk lehet, sőt igazuk is van; mert a musca domestica a musca forensis-sel egy és ugyanaz. Mindazonáltal a megkülönböztetés mégis czélszerű, ha nem is tudományos, de gyakorlati szempontból. A dolog ugyanis akként áll, hogy a tolvaj csak tolvaj marad, akár magánosok lakásából, akár pedig a vásárról vagy a piacról lop is. És a rendőrség mégis talál bennök különbséget! Az egyiket „házi tolvajnak“, a másikat vásári vagy „piaczi tolvaj“-nak, sőt erősebben kifejezve „piaczi betyárnak“ nevezi.

Legveszedelmesebbnek és legszemtelenebbnek tartják a „piaczi tolvajt.“ És méltán; mert ez a gaznép a piaczi közönségnek szinte szemeláttára emeli ki a mit sem gyanító vásárló zsebéből a pénzes tárczát.

Éppen ezért természetesnek látom, hogy a közönséges „házi legyet“ akkor, ha szemtelenkedéseit a piacon folytatja, „piaczi légy“-nek nevezzem.

Bárki is, a ki a forró nyári délutánokat hűvös szobában egyet szunditva akarja agyonütni, sokszor igen keserűen csalódik; mert a helyett, hogy nyugalmat találna, nem győzi magát védelmezni a legyek szemtelenkedései elől, melyek vagy az arczán, vagy a szájaszélén maszkálva csiklandozzák az arczidegeket.

A szekaturának azonban százszorta inkább ki vannak téve azok, a kik a nyári meleg napokat bármiféle okból is a piacon töltik. Mert a piacra szorult legyek, százszor szemtelenebbek és sokkal tolakodóbbak a házi legyeknél. — Ezeket hasztalan próbáld magadtól elűzni, hijába képeled fel saját magadat, hijába használod a japáni legyezőt: mindez mit se használ! Bármennyire irtózol is csókaiktól, összenyalják az arczodat, bemásznak orrodba, füleidbe, sőt egyegy tákaszájunak még a bázsingját

is szerencsétetik látogatásukkal. — Hozzá pedig, mentül jobban mérgelődik az ember, annál jobban szeki-rozzák! Pedig hát, mint minden rossz ellen a világon, ezek ellen is lehet védekezni. Nem kell hozzá egyéb, csak jó adag kitartás és türelem. Rálesel, míg a légy arczodnak egy bizonyos pontján megállapodik, hogy verejtékedből élvezettel tölthesse meg feneketlen gyomrát. Tapasztalás szerint ilyenkor annyira neki adja magát az inyenczkedés élvezetének, hogy mindenről megfeledkezve, mohó étvágygyal iparkodik kielégíteni éhségét. E pillanatban szép csöndesen fölemeled tenyeredet s egész biztonsággal agyon csaphatod. Igaz ugyan, hogy saját magadat is jól arczul ütöd, s a dög moszkos hullájával arczod és tenyeredet bepiszkolod; de végre is, csak így szabadulhatsz meg a szemtelentől s más becsületes embertársaidat is csak ekként szabadíthatod meg a mihaszna üldözéseitől.

Ehhez a „piaczi légy“-hez egészen hasonló természettel van megáldva Szvoboda Ferencz, politikai köpönyegforgatásairól ismert ügyvéd-polgártársunk, a ki sajátságos előérzettel szokta kiszimatolni a többséget és rendszeren a győztes párt oldala mellé áll, remélve, hogy ott kielégitheti kapzsi természetét.

Következétesen fel szokta ajánlani a győztes pártnak saját hathatós támogatását, mint a közdolgokban járatos és azon a téren nélkülözhetetlen kapacitás.

Hijába szabadkozik, hijába demonstrál és apellál is a párt ellene: Szvoboda ur ugy ott ragad, — mint kutyán a kullancs.

Nincs az Istennek az a fia, a ki Szvoboda urat képes legyen a nyakáról lerázni mind addig, míg a párt a győzelem zászlaját lobogtatja.

Am ha egyszer azt látja, hogy a párt bukófélben van, nagy sajnálkozással jelenti ki megannyiszor, hogy tekintve az ő politikai becsületes meggyőződését, ez idő szerint kénytelenítve érzi arra magát, hogy semleges tere lépjen. Ő ugyan a város érdekei szempontjából őszinte szívvel óhajtaná a pártnak győze-

delmét, de mindazonáltal ez idő szerint — visszavonul. . . .

Ez pedig magyarul annyit tesz: majd kiszimatolom én, hogy melyik pártnak van több és biztosabb kilátása, aztán majd szépecskén annak az árnyékában lapulok meg! . . .

Ez a dolog pedig éppenséggel semminémű bizonyításra nem szorul; s bármennyire erőlködjük Szvoboda Ferencz az ellenkezőt vitatni, azzal ugyan czélt nem ér, mert eddig tapasztalt közhasznu ténykedései csak is politikai czédasága mellett szólnak.

1875-ben Szvoboda Ferencz a szabadelvűpárt zászlója alatt kézzel-lábbal küzdött Szarka Mihály jelölt-sége mellett. Midőn Szarka Mihály urat a függetlenségi Csatár Zsigmond legyőzte, menten sietett nélkülözhetetlen szolgálatait a győztes függetlenségi képviselőnek felajánlani; a ki azt el is fogadta.

Ettől a percztől kezdve Szvoboda ur teljes odaadással támogatta Csatárt és a szabadelvű pártnak egész arroganciával hátat fordított. Hogy ezt az eljárását már akkor az Uselác-ügygyel nem hozta kapcsolatba, csak annak tulajdoníthatjuk, hogy Uselác százados ur valószínűleg akkor még közemberként szolgálhatott az osztrák-magyar hadseregben s nem nyílt alkalma rá, hogy Szvoboda Cato ur magasztos meggyőződéseit megingatni szerencsése lehessen. — Kénytelen volt tehát ezen politikai bakugrását azzal mentegetni, hogy ezt „a város előhaladásának érdekében tette.“ Pedig sokkal jobban cselekszik, ha az igazat bevallva azt mondja, hogy a saját zsebeinek szent érdekét tartotta szem előtt.

Midőn a csongrádi küldöttség, melynek tagjait én ajánlottam be Jókai Mór képviselő urhoz, neh. Ordódy Pál miniszternél tiszteltet és felkérte a csongrádi szabadelvűpárt jelöltjéül, ugyan akkor Szvoboda Ferencz ügyvéd úr Major Istvánnal Csatárnál volt deputációban — a város költségén. Midőn pedig mi, a küldöttség tagjai, a Batori-féle kávéházba mentünk, Szvoboda Ferencz is ott ténfergett, de mint megrögzött Csatáristát figyelemre se méltattuk.

És később mégis mi történt?

Hát midőn Szvoboda Ferencz ur kiszimatolta, hogy a Csátár ügye esehül áll, egy fordított azon a bizonyos köpönyegen s minden akaratunk ellenére mellénk állott. És számitásban nem esalatkozott, mert saját személyének vakmerő feltolása által ismét mindenható lett a községnél.

Három évvel később azonban ugyanezen Szvoboda Ferencz, mivel Csátár Zsigmond a választás előtti napon nála látogatást tett, megbuktatta Visy Imrét, a szabadelvűpárt jelöltjét oly módon, hogy mint választási elnök megengedte a Csátárpárti választópolgároknak azt, hogy ha a választók névjegyzékébe fölvéve nem is voltak, adókönyvvel szavazni mehettek.

Persze, ennek is Uselác volt az oka!

A Csátár választásának megsemmisítése után — Szivákista lett. Később megint Csátárta, ma pedig — Hockista.

Nagyon természetes, hogy ezen hirtelen politikai Pál-fordulásoknak egyedül Uselác volt az oka!

Szegény Uselác, ha sejtí vala, hogy a nagy Szvoboda Ferencz érzékeny honfi keblét annyira elkeseiriti, hogy ez miatta vérző szívének nagy fájdalmában eddigi szilárd politikai meggyőződését földadni kényyszerül: bizonyára halva jött volna erre az átkozottul szép árnyékvilágra! No, de nekünk megvan az a jóleső vigasztalásunk, hogy egy netán ismétlődő Uselác-féle ügy miatt Szvoboda ur a nemzetipártból ismét visszaszökik a kormánypártra. . . .

A „Tiszavidék“ mult heti számában Szvoboda Ferencz ur azon rágódik, hogy ő akkor szavazott már Hock Jánosra, midőn annak győzelmbizonyos volt. Hát hiszen éppen ez a politikai czédaság! Ezen védekezésével Szvoboda ur csak az én állításomat erősíti meg! Miért nem szavazott Hockra akkor, midőn még nem volt meg a biztos többsége? Látja Szvoboda ur, én meg akkor szavaztam le Szivákra, midőn már bizonyos volt — a Hock győzelme. Csakhogy én rá szavaztam volna, ha egyes egyedül magam maradok is csupán mellette. Hogy most már melyikünk eljárása a tisztességesebb? erre a kérdésre csupán csak öntől nem óhajtom a bírálatot.

Azt mondja Szvoboda Ferencz, hogy én politikai elveimet „szegre akasztottam.“ Hát pedig Szvoboda ur nagyon jól tudja, hogy én mióta szavazati joggal bírok, vétumomat mindig a szabadelvűpárt jelöltjére adtam. Beismerem azonban, hogy diák koromban ellenzéki voltam; még pedig a legszélsőbb ellenzéki. De hisz ez nagyon természetes és ugy is kell lennie, hogy minden magyar ifju lelkesüljön Magyarország függetlenségeért, mert ha valaki már ifjukorá-

ban oly nagyon érett és megfontolt politikus, mint a minő Szvoboda ur volt, ki saját beismerése szerint egykor a reactionáriusok ligájához tartozott, azon azután megeshetik, hogy 50—60 éves korára muszkavezetőnek is beválik. . . .

Az igazat megvallva, Szvoboda Ferencz urnak a „Tiszavidék“ mult vasárnapi számában megjelent főrmédvényére s különösen az abban személyemet érintő rágalmak és hazugságokra nem is kellene válaszolnom; mert hiszen a kik engem ösmernek s ösmerik politikai multamat és közéleti szereplésemet, azok Szvoboda ur ellenem szórt rágalmainak hitelt különben sem adnak, nyilvánvaló lévén, hogy Szvoboda ur főrmédvényének rám vonatkozó minden egyes passusa nem egyéb, mint csürés-csavarás, mely csak ugy hemzseg a sophismáktól.

Mindamellet, bár ha ugy járok is vele, mint az agyoncsapott „piaczi légygyel“, t. i. saját magamat ütöm arczul és tiszta kezemet piszkolom be, mikor a hegyibe vágok, mégis kényszerítve vagyok e műtetre azért, mert Szvoboda Ferencz jónak látta, hogy cikkében nem is annyira velem foglalkozzék, mint inkább boldogult édes atyámmal, a ki már 4 év óta sirban alussza örök álmait, s így Szvoboda ur hitvány szemtelenkedései ellen magát nem védelmezheti.

Nem veheti tehát senki rossz néven tőlem, ha megholt édes atyám emlékének védelmére kelvén, kijelentem azt, hogy egy holtat, kinek a gaz megtámadókkal szemben önvédelme nincsen, s annak emlékét meg-hurcolni, nem csak undok férfiatlanság, de a legnagyobb fokú szemtelen gyávaság.

Ilyenre csak is olyan ember vállalkozhatik, mint — Szvoboda Ferencz.

Azt kérdi Szvoboda ur, miért nem fizetem ki azon károkat, miket elhunyt édes atyám okozott? Hát azért nem Szvoboda ur, mert én édes atyám után nem örököltem semmi mást, mint — adósságot. Nem öröltem még annyit se, hogy egy kötelelet vehetnék rajta az ön részére, hogy azzal a kötéllal az új bécsi hóhér, a holtak nyugalmanak háborgatása miatt, befojthatná önbe azt a gyalázatos fekete lelkét!!

Ha baja van az urnak, tessék velem végezni! Én kész vagyok önnel helyt állni minden úton, módon és eszközökkel. De hogy arczátlan vakmerőséggel még annak siri nyugalmát is fölzavarja, a ki önt sohasem bántotta meg és az ön pimaszkodásaival szemben magát megvédelmezni nem bírja: ezt Szvoboda Ferencz uram én önnel egyszer mindenkorra megtiltom, s Isten és emberek előtt önt a következményekért felelőssé teszem!

Azt írja ön, hogy az én erkölcsi viseletemet nem egyeztetheti össze

tanítói állással. No lám, milyen erkölcsös lett egyszerre Szvoboda ur, hogy most már a közerkölcsiség örétől is képes magát feltolni!

Pedig hát, ha jól tudom, éppen az ön iskolaszéki elnöksége alatt történt meg, hogy egy bizonyos fiatal tanító bünös szerelmi viszonyt ápolt magában a központi iskola termeiben. Midőn pedig önt erre az akkori elemi iskolai igazgató figyelmeztette, ön nem csak elnézte azt, de meg sem intette öket, valószínűleg azért, mert az illető az ön kegyenceinek egyike volt. Ez a szerelmi történet, hogy mily rettenetes tragédiával végződött, az önnel annál inkább is emlékeztében van, mert ezen szomorújátékban ön játszotta végig az intrikus szerepét.

A mi azt illeti, hogy ön az én működésemmel nem volt megelégedve; hogy én — ön szerint — eredményt nem bírtam felmutatni: erre már a multkor előre megfeleltem s akkori válaszomat ma is fenntartom. Annyit azonban hozzá teszek, hogy ön az én képességeim felülbírálásához valószínű „Tolyáss“, minélfogva én az ön bírálatát absolute semmibe sem veszem. Annyit mégis mondhatok, hogy azon intézetek bármelyikében, hová a kezem alól kikerült tanítványaim tanulmányaik folytatása czéljából bemennek, azon alapismeretekkel, miket saját tantárgyaimból tőlem elsajátítottak, minden fönnakadás nélkül tovább haladhatnak; azon felül pedig tanáraik is nagyon meg vannak elégedve. Elég nekem, ha az erre hivatottak dicsérnek; az ön dicséretére rászorulva nem vagyok, gyalázatát pedig megvetem. . . .

Mivel ön nekem azt a tanácsot adta, hogy fizessem vissza azon pénzeket, melyeknek én hasznát sohasem vettem, de kárukat ma is érzem; hát én is adok önnel egy épületes tanácsot.

Ön különböző czímeiken ezeket és ezeket szedett ki a város kasszájából, s azok fejében nemcsak hogy hasznót nem hajtott, hanem még kárt is okozott a város közönségének. Ezen pénzekből ön tetemes vagyonra tett szert. Mivel tehát önnel módjában áll, hogy azt a város pénztárába vissza fizesse, ajánlom önnel, hogy ezen erkölcsi köteletség teljesítését pillanatra se téveszsze az igazság fényétől irtózó szemei elől!

Végül annyit mondok, talán itt volna már az ideje belátnia, hogy ön nem csupán a mi pártunknak nem kell, hanem hogy az ellenpárt is irtózik öntől.

Hijába tolt fel magát, már is észre vehette, hogy azoknak önre semmi szükségük sincs.

Meg vagyok győződve arról, hogy ha ön szépszerivel vissza nem vonul, — rövid idő mulva — ebrúdon vetik ki!

Akkor aztán beülhet a kuczkóba,

és egész odaadással folytathatja ősei mesterségét, a szakajtó kötetét.

Segitse is rá a Mindenható!

Éder János.

Árva megyei éhezők.

Felsőmagyarország egyes vidékein, de különösen Árva megyében éheznek szegény felebarátaink. Egész falvak lakosságának egyedüli tápláléka a szecska vály vegyített zabkenyér. De hát a hol még ez sincs! Sokan, nagyon sokan vannak, kik a fáról leszedett gombával és fahéjjal táplálkoznak, sőt megeszik a talált döghúst is, hogy éhségtől borzasztóan gyötrő kínjaiktól szabadulhassanak.

A csongrádi intelligencia körében már megindult a gyűjtés, s az éhezők nyomorának enyhítésére sietnek a jó szívűek adományokat önként átnyújtani.

T. olvasó közönség! Egyesek, társulatok, gazdagok és szegények! Adjatok néhány fillért az éhezőknek!

Nem engedheti azt a magyar, hogy bérczes hazájában, a tejjel s mézzel folyó földön, éhen haljanak az emberek. Lapunk kiadó-hivatala (Hacker-házban) készséggel elfogadja az adományokat s hirtalpig fogja nyugtázní.

Lapunk gyűjtő ivén adakoztak: Farkas Mór 1 frt, Szilberleitner Ferencz 1 frt, Hacker Mátyás 1 frt, Veres Gyula 50 kr, Dr. Szarka Mihály 1 frt, Éder János 1 frt, N. N. 1 frt, Halász Ignác 20 kr. id. Piroška István 1 frt, Dr. Dékány Béla 1 frt, Lipovszky Andor 50 kr, X. Y. 30 kr. Draskovits Dezső 1 frt, Draskovits László 50 kr, ifj. Tari László 1 frt, ifj. Lászlóffy László 1 frt, Sövényházy Antal 1 frt, Dr. Bojniczer Antal 1 frt, Fekete S. 50 kr, Weisz Sámuel és fia 1 frt, Sordovány János 1 frt, Dr. Cicatricis Lajos 1 frt, Réti Ernő 1 frt, Holczler Adolf 1 frt, Bojniczer Jakab 50 kr, Tóth József 50 kr, Miskolczy Ferencz 20 kr, Szabó Imre 1 frt, Dr. Sebők Adolf 50 kr, Dr. Váli Géza 1 frt, Rosenberg Ede 1 frt, id. Lászlóffy László 1 frt, Büchler Márton 1 frt, Egressy László 1 frt, Réti Ferencz 1 frt, Lillenthal Herman 50 kr, Márk Balázs 1 frt, Farkas Béla 1 frt, Palik Karolina 1 frt, Szarka Mihály kir. jbiró 1 frt., összesen: 33 frt 70 kr.

Ujdonságok.

— márczius 13.

— Képviselő jelölés. Mint értesültünk, Dr. Szivák Imrét előbb a huszti, utóbb meg a szolnoki kerületben óhajtott a kormánypárt felléptetni, azonban a jelöltséget egyik helyen sem fogadta el; ellenben Szarvason, hol tegnap egyhangúlag jelölték, a győzelemre egészen biztos kilátásai vannak.

— Márczius 15 ike. A magyar szabadság e nagy és örökemlékű napját városunkban is hagyományos kegyelettel ünnepli meg a közönség. A kaszinó 14-én, a polgári kör 15-én este társas vacsorát rendez. A függetlenségi és 48-as kör szintén ünnepli a nagy napot. Mint halljuk, 15-én d. e. 10 órakor, ünnepélyes isteni tiszteletet tartanak egy a rom. kath. mint az izr. templomokban, márczius 15-ike emlékére.

— Városunk halad. A „Pannónia” szálloda tulajdonosa, Holczler Mór legközelebb kiépített vendéglőjét, a mennyiben egy nagyobb szabású táncztermet emeltet. E tánczterem úgy lesz készítve, hogy a téli saison alatt a színészek is tarthatnak benne előadást. Ha figyelembe vesszük városunk összes vendéglőinek czélszerűtlen berendezését, hát bizony arra a tudatra kell ébrednünk, hogy a mit most a „Pannónia”-tulajdonosa saját haszna és a közönség érdekében tesz, azt már évekkkel előbb kellett volna megvalósítania. No de most sem

késő, és vállalkozási szelleméért, miután az városunk haladására irányul, dicséretet érdemel.

— Baromfi tenyésztők figyelmébe. A földművelésügyi magyar királyi minisztérium, a baromfi tenyésztés emelése érdekében f. évi márczius hó 16-án és következő nappian Budapesten az állatkertben fajbaromfi vásárlást eszközöl, oly czélből, hogy a vásárolt faj tiszta törzseket részint ingyen, — részint mérsékelt árban a tenyésztők között kioszthassa. Erről a csongrád megyei gazdasági egyesület baromfi tenyésztési bizottsága is értesítve lett, s megbízott, miszerint a nmlt. földművelésügyi m. kir. minisztériumnál eszközözendő megrendeléseket (akár ingyenes — akár mérsékelt árban) összegyűjtse, s azokat illetékes helyen benyújtja. Felhivatnak tehát mindazon tenyésztők, — kik tiszta fajbaromfit tenyésztetni kívánnak — ezen szándékukat, megjelölésével annak, hogy mely fajból — s hány törzset kívánnak — ingyen vagy mérsékelt árban, a csongrád megyei gazdasági egyesület titkári hivatalánál bejelenteni sziveskedjenek.

— „Muki ur” kardbojttja című tárcza közleményünk folytatását lapunk mai számából törzské miatt ki kellett hagynunk, melyért t. olvasóink, egy szintén az író kegyes elnézését kérjük.

— Vasárnapi csendélet. Hát hiába, a magyar virtus nem tagadja meg magát és nem is legény a ki hetenként legalább egyszer nem verekszik. Az elmúlt időkben fegyver volt a zsebből előrántott bicska, most meg a fitykösök jöttek divatba. Mult vasárnap este — egy 10 óra körül — midőn a rend-és csendőrség czirkált, szemben találkozik egy csapat legénynyel, minden legény kezében sétapálczaképpen hatalmas bot diszlett, melynek hivatása felől egy csepp kétség sem volt a rend éber öreinek. Elszédtek a legényektől a sétapálczakát s ezek duzzogva osztoztak szét, mert bot nélkül verekedni, egymás fejét beluggatni nem virtus. Azóta halomszámra hever a sok bot a rendőrségnél és úgy látszik, hogy a jogos tulajdonosok nem igen keresik kedves jószágukat. Igaz ugyan, hogy egy-kettő erős hangon követelte a botját, meg is kapta fölváltva több példányban és keserves ábrázattal ballagott kifelé, meg-rakva bottal, de mégis üres kézzel.

— A mult hó 27-én tarott iparos bálon részt vett egyes családok nevei a hirlapokban megjelent bálí tudósítási közleményekből kimaradtak. Jövőre nézve nagyobb figyelmet kérünk a rendezőségtől, mert csak is így lehet jövőre is anyagilag jó sikert elérni, ha nagyobb gond fordítatik a névsor teljes közlésére.

Irodalom.

A Nibelung Ének. Fordította Szász Károly. Második kiadás. Budapest, Athenaeum kiadása. Ara füzve f. 2.40, fényes kivitelű díszkötésben aranyfűzővel f. 3.40. Ama számtalanszor felmerülő váddal szemben, — hogy a magyar ember könyvet vásárolni nem szeret, jól sik, ha néha élő czáfolatot nyerünk, mely — bár magunknak meglepetésül szolgál — annyi haszonnal mindenképen jár, hogy az irodalom barátait csüggedéstől megóvja és nem enged lemondanunk egy élénkebb irodalmi élet, széleskörű irodalmi érdeklődés korába helyezett reményünkről. Ily élő czáfolatul szolgálhatott a Frithiof-mondának, a modern északi költészet eme gyöngyének, mult karácsonykor megjelent második magyar kiadása s hasonló kellemes meglepetést nyújt a Nibelung Énekek az Athenaeum kiadásában most piacra kerülő második kiadása.

A Nibelung-Éneket, a némelyek legnagyobb szerű nemzeti eposzát, Szász Károly jeles fordításával már 1868-ban ültette át irodalmunkba és pedig, amint ő maga mondja, kiváló előszeretettel foglalkozott e munkával kiváló belbecsén kívül azon érdekért

is, mely a mi Etelénk mondakörével való összefüggés folytán azt nekünk, a németeknél kívül, minden más nemzet között kétségkívül legközelebb állóvá s legbecesebbé teszi.

A Nibelung-Ének fordításának elterjedését tehát két ok magyarázza: egyrészt örök költői becse és kifogyhatlan belső szépségei, melyek azt a világirodalom első eposzai közé emelik; másrészt számos vonatkozása és összefüggése a Hunmondával. Attilával, Budával stb, melyek reánk nézve annyival is fontosabbak, mivel a hunmondakör legregibb költői feldolgozását képezik, minőt saját irodalmunk emlékei közt hasztalan keresnénk.

Az új kiadást Szász Károlynak 31 lapra terjedő előszava vezeti be, melyben a mű méltatását és a vele összefüggő irodalmi kérdések taglalását adja. — A könyv kiállítása, papírja, betűi és nyomása fényesnek, ára pedig olcsónak mondható. Közönségünk önmagát tiszteli meg, ha mielőbb egy harmadik kiadás megjelenését teszi szükségessé

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Ikt 455
1892. tkv. sz.

Hirdetmény.

A csongrádi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság részéről közzé tetetik: miszerint a m. kir. államvasutak Félegyháza-Csongrádi vonal számára az alább megnevezett határokból kisajátított területekről elkészített összeírás, térkép és egyedi kimutatás hitelesítésére a helyszínére a következő határnapok tüzetnek ki, ugymint: Csongrád községre nézve, 1892. április hó 11-én, reg. 8¹/₂ óra: a csongrádi indóház.

Az érdekeltek felhivatnak, miszerint netaláni eszrevételeiket a fennebbi határnapon a bizottság előtt előterjesszék, különben a kisajátítás és a felvett térfogat, ugy a feljegyzett szolgálomak s jogosultságok iránti kifogásaik többé tekintetbe nem jöhetnek.

Egyuttal felhivatnak mindazok, a kik a fennebbi határokból a Félegyháza-Csongrádi vonal számára kisajátított területekért járó és az egyedi kimutatásban kitett kártalanítási összeg mennyiségére nézve ellenvetéseket tenni akarnak, vagy ezen összegre bármilyen czim alatt igényt tartanak: ezeket, 1892. évi április hó 11-ig ezen telekkönyvi hatóságnál bizonyosabbban bejelentésük, minthogy a később jelentkezők eszrevételeire s igényeire semmi tekintet nem lévén, a kisajátítási és kártalanítási összeg annak és azon mennyiségben fog kiadatni, a kinek nevére és a mely összeggel az az egyedi kimutatásban ki van téve, a bekebelezett vagy felülkebelezett tételek pedig ezentul a kisajátított területről hivatalból le fognak töröltetni.

Az összeírás, térkép és egyedi kimutatás a telekhivatalban betekintethető.

Kelt Csongrádon, 1892. márczius 4-én, a csongrádi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság.

Sordovány, k. aljbiró.

DR. BUK HERMAN

2-3 ügyédi irodáját

iskola-uteza 133. sz. a. Lekrinczky
Balázs házában, a főszolgabírói
hivatal mellett nyitotta meg.

Franczia-tanfolyam!

Alólírt tudomására hozom az igen tisztelt szülőknek, miszerint Csongrádon

franczia-német tanfolyamot

nyitok. Azok, kik alapos kiképzetésben óhajtanak részesülni, értekezhetnek velem ez iránt naponta. Tekintetes Szilberleitner Ferencz úr gyógyszer-tárában. Tanítási idő, naponta 1 óra. Havidíj 6 frt.

Káldor Lajos
okleveles gyógyszerész.

3-5

BIRTOK ELADÁS.

Izsák község közvetlen közelében 462 holdas

kitünő földbirtok

1200 négyszögöl, részben szántós, részben kaszálós 65 forintjával holdanként, gazdasági épületekkel együtt, családi viszonyok miatt kedvező fizetési feltételek mellett eladó. Bővebb felvilágosítást fenti ügyben Schwarcz S. könyvkereskedésében nyerhető.

Fontos találmány gyengeség ellen!

FÉRFIAKNAK

A cs. és kir. szab. Potentator-ral gyógyulhatnak férfiak rögtön, tartósan és utóbajok nélkül, még oly esetekben is, hol semmi sem használt; még több évi gyengült vagy elvesztett erő is helyreállíttatik (külsőleg észrevehetetlen, garantizott ártalmatlan, izgalom nélküli, kellemes gyógymód.) Híres tanárok elismerő nyilatkozatai legmelegebb orvosi ajánlások és az alaposan kigyógyultak ezernyi háláirati érdek nélkül tanácsolják a cs. és kir. szab. Potentator alkalmazását. Maradandó eredmény. A küldés és csomagolás diskreczióval. Tartalom és származás felismerhetetlen. Dr. Altmann Károly, Wien, VII., Mariahilfstrasse 70. sz. Felvilágosító röpiratok kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

10-26

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. — Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „Egyetértés“ olvasói értesülhetnek első sorban. — Az országgyűlési tárgyalásokról a legrészletesebb, tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. Bármely párthoz tartozzék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés“-ben a legterjedelmesebben közöltek. — Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célzt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szép-irodalmi olvasmányát a világirodalom legkitünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárczacikkeket legjobb íróinktól, divattudósítást Párisból stb., úgy, hogy nincs szépirodalmilag, mely az „Egyetértés“-nek e rovatával a versenyt kiállhatná.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés“ nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólérsétség tekintetében utólrhetetlennek van éhsmerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés“-nek, hogy az események ösmértetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap fölötté áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekineteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerezte meg a közeliismerést, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés“ olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés“ gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdaközönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi s tőzsdéi tudósításának bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés“-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés“ ma már nélkülözhetetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági fogalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés“ a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bő tudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés“ 3 speciális rovatát említjük meg, melyek országos hírré tettek szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklepot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS“-re,

melynek előfizetési ára: egy óra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. Mutatónyiszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés“ felelős szerkesztője és
kiadótulajdonosa:

CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés“ kiadóhivatala:

Dalszinház-utca 1. szám.

(Az operaházzal szemben.)